

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. R.**, zast. MgA. Mgr. Pavlem Krylem, advokátem se sídlem Na baště sv. Jiří 258/7, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2023, č. j. MHMP 1066921/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 10 A 110/2023-89,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 11 (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 11. 11. 2021, č. j. MCP11/21/059240/OKS/Kra, uznal žalobce vinným ze spáchání devíti přestupků podle § 178 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“). Žalobci bylo zejména kladeno za vinu, že v období od února 2020 (kdy došlo k oplocení areálu) do 6. 6. 2020 (do dne předcházejícího otevření areálu veřejnosti) v rozporu s § 76 stavebního zákona úmyslně provedl na pozemcích parc. č. XA, XB, XC v kat. území D. M. a parc. č. XD, XE, XF, XG, XH, XCH a XI v kat. území H. M. stavbu zábavního parku „Krtkův svět“ zahrnující oplocený areál o celkové ploše cca 32 000 m², včetně vstupní brány s turnikety, vodních prvků, herních prvků (i drobných staveb), divadla s jevištěm, prodejny suvenýrů, krmelce, terénních úprav, dopravního hřiště a rozvodů el. energie uvnitř parku, a to vše bez územního rozhodnutí o změně využití území podle § 80 stavebního zákona. Další přestupky měl spáchat nedovoleným užíváním skleníku, vybudováním zpevněných ploch pro parkoviště, resp. jejich rozšířením a umožněním jejich užívání, a vybudováním zastřešení pergoly. Za spáchání daných přestupků stavební úřad žalobci uložil pokutu ve výši 1 000 000 Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, které žalovaný v převážné většině zamítl rozhodnutím uvedeným v záhlaví, pouze u některých výroků změnil jejich formulaci

z „užíval“ na „umožnil užívat“, neboť zjistil, že uživatelem nebyl přímo žalobce, ale společnost Krtkův svět s. r. o., jejímž je žalobce jednatelem.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví.

[3] Městský soud zdůraznil, že pozemky, na nichž stěžovatel vybudoval svůj areál, jsou v grafické části územního plánu Hlavního města Prahy označeny jako „LR“ – lesní porosty. Dále uvedl, že zábavní areál „Krtkův svět“ je třeba hodnotit jako jednotný stavební záměr, nikoliv jako soustavu jednotlivých na sobě nezávislých herních prvků, staveb, terénních úprav a činností, jak to učinil žalobce. Ten totiž vybudoval zvnějšku uzavřený a uvnitř uspořádaný funkční celek různých konstrukcí, herních prvků a terénních úprav, které jsou již na první pohled určeny k plnění funkce herního a zábavního areálu, a nikoliv k plnění funkcí lesa. Areál je využíván veřejností zejména jako komerční zábavní park, což nekoresponduje s využitím stavebních záměrů, které měly sloužit pro účely pěstební školky nebo pro potřeby lesní školky a dále pro péči o les, lesní zvěř, k podpoře mimoprodukční funkce lesa atp. Žalobce proto byl povinen vyžádat si územní rozhodnutí o změně využití území podle § 80 stavebního zákona, což neučinil, jakkoli k některým herním prvkům získal alespoň stavební povolení nebo vyjádření, že zamýšlená stavba povolení nepodléhá.

[4] Městský soud odmítl pro nadbytečnost provést některé navržené důkazy. Ke zjištění a prokázání toho, zda žalobce disponoval k provedení změn na dotčených pozemcích potřebnými podklady dle požadavků stavebního zákona, nijak nepomůže trestní oznámení podané žalobcem na vedoucího stavebního úřadu městské části Praha 15 nebo navrhované důkazy výsledkem zaměstnanců stavebního úřadu a videozáznamem o okolnostech vyhotovování protokolu o místním šetření. Městský soud naopak shledal, že dostatečně široký a ucelený soubor podkladů o faktickém stavu na dotčených pozemcích a o dosavadním postupu, stanoviscích, kolaudačních souhlasech či o vyjádřeních stavebního úřadu v průběhu času, ať už Úřadu městské části Praha 11 nebo předtím Úřadu městské části Praha 15, poskytuje právě správní spis a provedené dokazování.

[5] Dále městský soud konstatoval, že žalovaný nepostupoval nezákonně, když změnil výroky II., IV., VI. a VIII. prvostupňového rozhodnutí tak, že nahradil formulaci, že žalobce plochy užíval, formulací, že žalobce jím provedené stavby nechal užívat jiné osoby. Je totiž zřejmé, že dle žalovaného žalobce umožnil užívat nepovolené stavby provozovateli areálu, kterým je společnost Krtkův svět s. r. o. Nebylo nezbytné, aby žalovaný doplnil k této otázce dokazování, rozhodné skutečnosti totiž vyplývají ze správního spisu.

[6] Městský soud se rovněž ztotožnil s názorem správních orgánů, že došlo k terénním úpravám parkoviště u trati. Podle názoru soudu ze všech zmíněných podkladů jednoznačně vyplývá, že plocha u trati byla v době po roce 2019 terénní úpravou přeměněna z travnaté na plochu vysypanou šterkem a kamením a že je tato plocha využívána k parkování. Žalobce v této souvislosti sice polemizuje s autenticitou protokolu o místním šetření odboru Úřadu městské části Praha 15. Podle názoru soudu ale podklady správního spisu i bez tohoto protokolu poskytují dostatečné informace jak o podobě místa v rozhodné době „jaro 2020“, tak i o navazujícím užívání této nepovolené plochy v období 7. 6. 2020 – 12. 10. 2020 a 17. 4. 2021 – 9. 6. 2021. Otázka věrohodnosti protokolu o místním šetření proto není pro

pokračování

věc podstatná. Z tohoto důvodu soud neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz videozáznamem.

[7] Úřad městské části Praha 15 rozhodnutím ze dne 21. 1. 2020, č. j. ÚMČ P15 01755/2020/OST/LBo, udělil dodatečné povolení ke stavbě „Sklad pro zahradní techniku s občerstvením“ mj. k provedení odstavné plochy do 1000 m². Jedná se o stavbu o velikosti 886 m² na ploše p. č. XC, k. ú. D. M., tzv. parkoviště K. Žalobce byl však uznán vinným za to, že provedl a umožnil využívat plochu v rozsahu nad rámec tohoto dodatečného povolení (srov. výroky V. a VI. prvostupňového rozhodnutí). To žalobce nerozporuje a nic konkrétního proti tomu nenamítl. Městský soud shledal rovněž ve vztahu k parkovišti k M. – jižní část, že žalobce nedisponoval potřebným povolením k jeho provedení, a že se tedy přestupku dopustil tím, že umožnil užívání parkoviště na nepovolené ploše o rozloze téměř 1000 m².

[8] Rovněž zastřešení pergoly proběhlo dle městského soudu v rozporu se stavebním povolením, podle kterého mělo být demontovatelné, případně provedené zastiňovacími materiály. Z dostupných důkazů je zřejmé, že střecha byla vybudována jako pevná konstrukce, která zjevně neslouží k zastínění rostlinami.

[9] Co se týče subjektivní stránky přestupků, pro jejich spáchání není nutné úmyslné zavinění, ale postačí zavinění z nedbalosti. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce musel vědět, že jedná protiprávně, a tedy s možností spáchání přestupku musel být srozuměn. Žalobce si musel být vědom nesouhlasných stanovisek Magistrátu hlavního města Prahy z hlediska ochrany životního prostředí a musel si být vědom toho, že realizace zábavního parku bez rozhodnutí stavebního úřadu a kladného stanoviska orgánu ochrany přírody nemůže být přípustná. K tomu městský soud dodal, že v případě výroků II. (užívání skleníku nikoliv pro účely pěstební školky) a IX. (zastřešení pergoly) disponoval žalobce přímo kolaudačním souhlasem či stavebním povolením, tj. musel vědět, že při praktické realizaci staveb či umožnění jejich užívání postupuje v rozporu s těmito oprávněními. U každého ze tří parkovišť navíc žalovaný poukázal na úkony, kterými stavební úřad vyzýval žalobce k odstranění těchto staveb (např. ve dnech 20. 8. 2020, 1. 6. 2021 či 17. 5. 2021) a k zákazu užívání těchto staveb (např. ve dnech 5. 5. 2021 a 18. 8. 2021). Žalobce si tedy musel být vědom toho, že nedisponuje oprávněním vybudovat plochy v potřebném rozsahu. Co se týče vybudování zábavního parku (výrok I.), žalobce z celkových skoro čtyřiceti objektů identifikovaných kontrolou v areálu disponoval souhlasným vyjádřením či povolením stavebního úřadu jen pro některé dílčí prvky. V několika případech mu však z postupu stavebního úřadu či orgánu ochrany životního prostředí muselo být včas zřejmé, že každý budovaný záměr musí být v souladu s funkčním využitím dotčených pozemků jako lesa.

[10] Poslední okruh žalobních námitek se týkal údajného likvidačního charakteru udělené sankce. Správní orgány uložily pokutu ve výši jedné poloviny nejvyšší možné sazby za nejzávažnější přestupek. Žalobce o svých majetkových poměrech v průběhu správního řízení nic netvrdil, jen v obecné rovině poukázal na nepřiměřenost sankce. Správní orgány naopak výši sankce dostatečně zdůvodnily, a to s ohledem na odhadovanou výši zisku ze vstupného i na povahu spáchaných přestupků. Žalobce v řízení před městským soudem doložil jen podklady o tom, že se jeho závazky pohybují v řádech milionů Kč. Nedoložil

však své příjmy, ekonomickou bilanci a příp. jakým způsobem jsou hrazeny jeho životní potřeby a náklady jeho rodiny. Městský soud proto uzavřel, že pokutu nepokládá za likvidační.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatel v první řadě zdůraznil, že se před městským soudem domáhal výsledku svědků – zaměstnanců stavebního úřadu, kteří by dosvědčili, že stěžovatel vše stavěl v souladu se stavebním zákonem. Zároveň předkládal certifikace k herním prvkům, které se však následně ze spisu ztratily. Městský soud rovněž jako důkaz neprovedl videozáznam z jednání na stavebním úřadu, ve kterém se hovoří o falšování stěžovatelova podpisu na protokolu z místního šetření. Tyto důkazy městský soud neprovedl, a založil tak své rozhodnutí na jednostranných výpovědích a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Rovněž žádosti o informace a odpovědi na ně, jejichž provedení se stěžovatel rovněž domáhal, by městskému soudu ozřejmily, že ze spisu mizí dokumenty, které byly v jeho prospěch. Městský soud rovněž chybně uvedl, že se stěžovatel domáhá výsledku zastupitelky městské části jako svědka, takového výsledku se však nedomáhal.

[13] Městský soud rovněž vyšel z toho, že se záměr vždy posuzuje jako funkční celek. Rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 7. 12. 2023, č. j. 10 As 1/2022-61, na který při tom odkázal, však s problematikou stěžovatele nesouvisí. Závěr o komplexnosti areálu je proto nepřiléhavý.

[14] Stěžovatel realizoval jednotlivé prvky a stavby v průběhu deseti let pod dohledem stavebního úřadu, jenž mu nijak nedával najevo, že by mělo být něco v nepořádku. K tomu došlo až po změně příslušného stavebního úřadu. Stěžovatel proto nesouhlasí se závěrem, že si měl obstarat územní rozhodnutí o změně využití území. Podle svého názoru disponoval všemi potřebnými povoleními a nemůže za to, že jiný stavební úřad má na tuto otázku jiný názor. Ostatně v textové části územního plánu jsou jako přípustné využití plochy „LR“ uvedena rovněž nekrytá dětská hřiště s přírodním povrchem a pěší komunikace, což je právě případ areálu „Krtkův svět“.

[15] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s úvahou městského soudu o posuzování jeho majetkových poměrů a likvidačního charakteru pokuty, přičemž poukázal na různé metodiky, podle kterých by při uložení pokuty měly být zohledněny osobní a majetkové poměry přestupce. Rovněž podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, musí správní orgán ukládat pokutu za jiný správní delikt přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon neuvádí osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty. Úvahy o stěžovatelových majetkových a osobních poměrech ve správních rozhodnutích chybí a pokuta je pro stěžovatele likvidační.

pokračování

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem městského soudu. Ani předvolání navrhovaných svědků nebo provedení jiných důkazů by nemohlo nic změnit na závěru, že stěžovatel nepožádal o vydání územního rozhodnutí o změně využití území, ač tak učinit měl. Rovněž stěžovatelova námitka týkající se likvidačního charakteru uložené pokuty není důvodná. Stěžovatel totiž své osobní ani majetkové poměry nijak nedoložil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k přezkumu kasačních námitek.

[18] V první řadě NSS předesílá, že stěžovatel nijak nerozporoval skutkové vymezení většiny přestupků, jeho argumentace směřovala především proti neprovedení všech jím navrhovaných důkazů, dále proti přestupku pod výrokem I., tedy proti názoru správních orgánů i městského soudu na absenci územního rozhodnutí povolujícího změnu využití území a proti právnímu hodnocení areálu „Krtkův svět“ jako celku, a konečně poslední námitka směřovala do výše pokuty. Městský soud se všemi přestupky ve svém obsáhlém rozsudku detailně zabýval.

[19] Stěžovatel nerozporuje skutkové závěry, ke kterým dospěly správní orgány a městský soud při hodnocení přestupku I. Nerozporuje tedy, že vybudoval areál „Krtkův svět“, tak jak městský soud pečlivě popsal v bodech 70 – 79 svého rozsudku, a to na pozemcích, které jsou v územním plánu Hlavního města Prahy označeny jako „LR“ – lesní porost. Stěžovatel rozporuje pouze právní hodnocení, zejména závěr městského soudu, že se jedná o komplexní areál, na který musí být nahlíženo jako na jeden funkční celek.

[20] Stěžovatelova námitka však není důvodná. Při povolování stavby se záměr posuzuje vždy jako funkční celek, a to včetně těch částí, jež by samy o sobě nevyžadovaly rozhodnutí podle stavebního zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012 - 40, č. 2829/2013 Sb. NSS, obdobně též rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, nebo ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 As 297/2019 - 49, č. 4129/2021 Sb. NSS). Uvedená judikatura se týká většinou povolování staveb, nicméně jí uplatňovaný komplexní přístup k povolování staveb lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Jeho důvodem je totiž zamezení umělému tříštění jednotlivých částí stavby, resp. povolování stavby tzv. salámovou metodou. Pojmem „salámová metoda“ bývá neformálně označována taktika, kdy se kontroverzní nebo obtížné cíle a řešení rozdělí na dílčí kroky a prosazují se postupně. Stavebník tak postupnými kroky dosáhne povolení všech dílčích částí svého záměru, který by mu však jako celek povolen nebyl. Salámová metoda tak představuje účelové obcházení zákona (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301, nebo ze dne 18. 9. 2014, č. j. 2 As 119/2014-31), a bývá tak ve stavebním právu označováno i postupné rozšiřování schválených a (zdánlivě) hotových staveb, případně postupná legalizace nepovolené stavby po částech. Proto judikatura ustáleně setrvává na názoru, že je třeba jednotlivé záměry posuzovat jako jeden celek.

[21] Sám stěžovatel zdůrazňuje, že některé prvky v jeho zábavním parku (např. krmelec, skleník či některé herní prvky) byly stavebním úřadem povoleny, případně mu bylo sděleno,

že povolení nepodléhají. Tyto prvky, na které má stěžovatel stavební povolení, byly ovšem formálně vybudovány pro účely pěstební školky či plnění funkcí lesa. Jejich existence proto sama o sobě nemusí být se záměrem využití území v rozporu. Do rozporu se dostaly až tím, že začaly být součástí zábavního areálu „Krtkův svět“ a zjevně přestaly sloužit původnímu povolenému záměru. Je zřejmé, že komplexní oplocený areál se zábavními prvky pro rodiny s dětmi o rozloze 32 000 m² již do povoleného užívání území nespádá. Z tohoto důvodu není možné, aby stěžovatel mohl touto postupnou metodou legalizace jednotlivých prvků obcházet stavební zákon.

[22] NSS se proto shoduje s názorem městského soudu, že areál „Krtkův svět“ je třeba hodnotit jako funkční celek, a nikoliv jako soubor jednotlivých drobných staveb. A jelikož stěžovatel nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů týkající se tohoto areálu, vychází NSS z podrobných zjištění, která byla učiněna ve správním řízení a která rovněž rekapituloval městský soud. NSS nemá pochybnosti o tom, že takto vybudovaný areál s množstvím staveb je vskutku zábavním parkem a účelu dané plochy, předpokládanému územním plánem, se zcela vymyká.

[23] Co se týče stěžovatelem tvrzených důsledků změny příslušného stavebního úřadu, ze správního spisu vyplývá, že vztahy mezi stěžovatelem a Úřadem městské části Praha 15 nebyly nestranné, o čemž svědčí rovněž usnesení Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23. 10. 2020, č. j. MHMP 1639542/2020, o pověření Úřadu městské části Praha 11 k vedení řízení v nyní posuzované věci a vydání rozhodnutí z důvodu vyloučení vedoucího stavebního úřadu městské části Praha 15, Mgr. V. J., usnesením tajemníka Úřadu městské části Praha 15 ze dne 22. 9. 2020, č. j. ÚMČ P 15 41617/2020/OPVZ/MTo. Mgr. V. J. se cítil podjatý z důvodu intenzivní dehonestující kampaně, kterou proti němu stěžovatel vedl. Nic však nenasvědčuje tomu, že by následně Úřad městské části Praha 11 postupoval vůči stěžovateli nepřiměřeně či neobjektivně, jak nyní stěžovatel namítá. Stěžovatel byl povinen pro vybudování areálu v parametrech, jak jej stavební úřad zjistil, získat územní rozhodnutí pro změnu využití území. To se však nestalo. Stěžovateli zároveň muselo být zřejmé, že jeho záměry nejsou v souladu se stavebním zákonem, a to minimálně od doby, kdy pro účely získání rozhodnutí o změně využití území obdržel nesouhlasné závazné stanovisko Odboru ochrany přírody Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 3. 2018, č. j. MHMP 436956/2018.

[24] Stěžovatelova námitka o tom, že areál „Krtkův svět“ může spadat pod přípustné využití plochy „LR“, byla poprvé vznesena až v kasační stížnosti, a je proto v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, neboť ji stěžovatel mohl vznést dříve.

[25] Další stěžovatelova námitka směřovala k tomu, že městský soud neprovedl některé stěžovatelem navržené důkazy, včetně výslechu svědků. NSS však neshledal žádné pochybení městského soudu. Soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, jak ostatně vyplývá z § 52 odst. 1 s. ř. s. Musí však zdůvodnit, co jej k odmítnutí důkazu vedlo (viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2 As 243/2020-26, či ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Této povinnosti městský soud dostál. V bodech 38 - 41 a 146 napadeného rozsudku řádně vyložil, proč stěžovatelem předložené důkazy nemohly změnit posouzení věci a proč by provedení dalších důkazů bylo nadbytečné. NSS se ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatel uvedenými důkazy zamýšlel prokázat, jakým způsobem získal či chtěl získat

pokračování

podklady o realizaci některých staveb v areálu zábavního parku, a že při realizaci staveb postupoval v součinnosti, se souhlasem či za účasti Úřadu městské části Praha 15, což vyplývá i ze samotného textu kasační stížnosti. Takové důkazy by však nijak neprokázaly, zda stěžovatel jednal či nejednal v souladu s ustanoveními stavebního zákona, maximálně by potvrdily určité nejasnosti či nestandardní postupy u několika marginálních otázek, které však nemají na posouzení věci vliv. Stěžovateli nikdo neupírá, že ve vztahu k určitým částem areálu či jednotlivým prvkům postupoval v součinnosti se stavebním úřadem, nikdo ani nepopírá, že vztahy mezi ním a stavebním úřadem městské části Praha 15 byly komplikované. Ze správního spisu si však lze učinit ucelený obrázek o faktickém stavu na dotčených pozemcích a o dosavadním postupu stavebních úřadů. Stěžovatelem navržené důkazy by tento obrázek nemohly změnit ani ovlivnit.

[26] Poslední stěžovatelovou námitkou je údajně likvidační charakter udělené sankce. Ukládání pokut za správní delikty je projevem správního uvážení, které dává správnímu orgánu volnost rozhodnout ve vymezených hranicích. Soud může zasáhnout, jen pokud správní orgán překročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil z nich nebo uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl o výši pokuty (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS, či ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). V této věci správní orgány dodržely zákonné meze správního uvážení a vzaly v úvahu závažnost, dobu trvání, množství projednávaných přestupků a následky protiprávního jednání, zejména nebezpečí hrozící dětem v důsledku umístění herních prvků pod vedení velmi vysokého napětí a v ochranném pásmu VTL plynovodu.

[27] Pokud se stěžovatel dovolává toho, že správní orgány dostatečně neposoudily, zda pro něj uložená pokuta nebyla likvidační, je třeba připomenout, že posouzení této otázky závisí částečně i na aktivitě účastníka řízení. I ve stěžovatelem citovaném usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 9/2008-133 je totiž uvedeno, že i přes povinnost správních orgánů zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, nesmí být v řízení o jiném správním deliktu přehlíženo důkazní břemeno, které obviněný nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení. Jestliže se stěžovatel dovolával likvidačního charakteru uložené pokuty, měl správním orgánům dostatečně tvrdit a věrohodně prokázat všechny skutečnosti rozhodné pro její posouzení, které by uložení pokuty v dané výši pro její likvidační dopady vylučovaly, resp. doložit své celkové majetkové poměry. Stěžovatel však v průběhu správního řízení nic takového neučinil, a to ani v odvolacím řízení, tedy v době, kdy už znal výši uložené pokuty i názor stavebního úřadu, že pokuta v této výši není likvidační (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 110/2019-20). Ostatně ani v rámci soudního řízení stěžovatel nijak neprokázal své celkové majetkové poměry, pouze poukázal na to, že má určité závazky. K otázce svých příjmů a celkové majetkové situace se ale nevyjádřil. Správní orgány proto postupovaly správně, když úvahu o stěžovatelově finanční situaci založily na odhadu jeho příjmů ze vstupného do areálu „Krtkova světa“ v řádu desítek milionů Kč ročně a posoudily, že uložená pokuta ve výši 1 000 000 Kč pro něj nebude likvidační.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu